

stavili a ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlásili s číslováním odstavců u jednotlivých paragrafů úplné znění zákona č. 303/1920 Sb. z. a n. v úpravě, provedené tímto zákonem.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Spina v. r.

Dr. Krčmář v. r.

Dostálek v. r.

Dr. Meissner v. r.

172.

Vyhláška ministra veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy, ministra průmyslu, obchodu a živnosti, ministra školství a národní osvěty a ministra sociální péče

ze dne 28. července 1934

o úplném znění zákona o zubním lékařství a zubní technice.

Podle čl. III, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb. z. a n., jímž se mění a doplňuje zákon ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb. z. a n., o zubním lékařství a zubní technice, vyhlášíme v příloze úplné znění zákona č. 303/1920 Sb. z. a n. v úpravě provedené zákonem č. 171/1934 Sb. z. a n.

Dr. Spina v. r.

Dr. Krčmář v. r.

Dostálek v. r.

Dr. Meissner v. r.

Příloha vyhlášky č. 172/1934 Sb. z. a n.

Zákon ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb. z. a n., o zubním lékařství a zubní technice, v úpravě provedené zákonem ze dne 11. července 1934, č. 171 Sb. z. a n.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Zubní lékařství, jehož součástí jest umělá náhrada zubův a chrupu, jest odvětvím vědy a umění lékařského. Vykonávají odborně zubní lékaři a užívají titulu odborného zubního lékaře jsou oprávněni lékaři (§ 9, odst. 1 zákona ze dne 28. června 1929, č. 114 Sb. z. a n., o výkonu lékařské praxe), kteří

nabyli zvláštní způsobilosti na zubních klinikách tuzemských lékařských fakult a nebo na Státním ústavu pro zubní lékařství. Ústav ten zřídí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ve srozumění s ministerstvem školství a národní osvěty.

(2) Za jakých podmínek se nabývá zvláštní odborné způsobilosti na ústavech zmíněných v odstavci 1 a která ustanovení vydaná pro ostatní obory odborné praxe lékařské platí i pro obor zubního lékařství, stanoví se vládním nařízením.

(3) Profesori a docenti zubního lékařství na lékařských fakultách československých jsou oprávněni vykonávat odbornou praxi zubního lékaře a užívají titulu odborného zubního lékaře.

(4) Lékaři vykonávající odborně zubní lékařství jsou oprávněni míti pomocné síly laboratorní, avšak napříště nesmějí přijímatí učně. Výkony lékařské mohou prováděti pouze lékaři.

§ 2.

(1) Živnost zubní techniky mohou vykonávat, a to doživotně, jenom ti zubní technické, kteří do vydání tohoto zákona (č. 303/1920 Sb. z. a n.) nabyli příslušného živnostenského oprávnění, a to jen v rozsahu, jak platnými ustanoveními v jednotlivých součástech Československého státu stanoveno.

(2) Oprávnění ku provozování zubní techniky mohou po vyhlášení tohoto zákona nabýti pouze osoby, které v den vyhlášení zákona (6. května 1920) plně vyhovují podmínkám, jež jsou podle ustanovení do té doby platných v jednotlivých částech Československého státu stanoveny pro nabytí koncese neb oprávnění ku provozování zubní techniky. Mezi ty, kterým se má dostati této výhody, buďtež pojaty — splní-li ostatní předepsané podmínky — i osoby, které v den 6. května 1920 byly vyučeny anebo byly prokázane již v učení zubní technice u odborného zubního lékaře nebo zubního technika. Pro udělení těchto koncesí a pro nabytí těchto oprávnění jsou směrodatna ustanovení, platná v době vyhlášení zákona v jednotlivých součástech Československého státu. Které předpisy mají platiti pro Hlučínsko, stanoví se nařízením.

§ 3.

(1) Koncesování neb oprávnění zubní technické, kteří vykonají zvláštní praktickou zkoušku před komisí za tím účelem jmenovanou, mohou výjimečně doživotně a pouze osobně vykonávati svou živnost v rozsahu

stanoveném v § 4. K této zkoušce nutno se přihlásiti do jednoho roku od udělení koncese nebo nabytí oprávnění; ve výjimečných případech možno přihlédnouti i k přihlášce podané po uplynutí této jednorocní lhůty.

(2) Ustanovení § 56, odst. 4 a 5 živnostenského řádu (§ 72, odst. 4 a 5 živnostenského zákona) o právu vdov a právu nezletilých descendentů zůstávají nedotčena.

(3) Dentisté (§ 5, odst. 1), zkoušení zubní technikové (§ 5, odst. 2) a zubní technikové, vykonávající samostatně svoji živnost, jsou oprávněni míti jen pomocné síly laboratorní a dosavadní učně a napříště již nemohou přijímati učně; tyto pomocné síly nesmějí prováděti výkony uvedené v § 4.

(4) Ustanovení odstavce 1 platí také pro zubní techniky, kteří nevykonali zkoušku ve smyslu nařízení bývalého uherského ministerstva vnitra, čís. 112.026 z roku 1911, které opravňovalo zkoušené zubní techniky ku provozování zubní techniky v rozšířeném rozsahu v nařízení tomto vytčeném.

(5) Koncesování nebo oprávnění zubní technikové, kteří v den vyhlášení zákona č. 303/1920 Sb. z. a n. jsou nejméně 20 let činní v zubní technice, mohou býti od vykonání zkoušky osvobozeni po slyšení příslušného společenstva (gremia) živnostenským úřadem II. instance v dohodě s úřadem, který obstarává veřejnou správu zdravotní ve II. instanci.

(6) Pravidla o praktické zkoušce a složení zkušební komise určí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy nařízením v dohodě s ministerstvem obchodu.

§ 4.

Zubní technikové, kteří vykonali s úspěchem praktickou zkoušku (§ 3, odst. 1 a 4), jakož i kteří od této zkoušky byli osvobozeni (§ 3, odst. 5), mohou mimo oprávnění v § 2, odst. 1 zmíněná vykonávati veškeré výkony na zubech a chrupu, jaké jsou nutny k tomu, aby mohli provésti umělou náhradu zubův a chrupu. Jako průkaz pro toto oprávnění bude jim zkušební komisí vydáno vysvědčení.

§ 5.

(1) Označení „dentista“ smějí užívati jen zubní technikové, kteří s úspěchem vykonali zvláštní praktickou zkoušku podle § 3, odst. 1 a 4 nebo podle nařízení č. 112.026/1911 B. M. (uh. m. vnitra) nebo od této zkoušky byli osvobozeni (§ 3, odst. 5) a kteří kromě toho

dne 6. května 1920 měli koncesi (oprávnění) k samostatnému provozování živnosti zubotechnické. Označení „dentista“ smí býti užíváno vždy jen v plném znění a zakázáno je označení to jakkoliv zkracovati. K označení „dentista“ lze připojiti jen označení pracovních hodin.

(2) Zubní technikové jmenovaní v odstavci 1, kteří však dne 6. května 1920 neměli koncesi (oprávnění) k samostatnému provozování živnosti zubotechnické, smějí užívati toliko označení „zkoušený zubní technik“ s připojením pouhého označení pracovních hodin.

(3) Ostatní koncesovaní (oprávnění) zubní technikové smějí užívati toliko označení „zubní technik“ s připojením pouhého označení pracovních hodin.

(4) Všechny ostatní tituly a označení jsou zakázány, zejména takové, které jsou obvyklé při označování výkonu a povolání lékařského.

(5) Osoby v odstavcích 1 až 3 nejmenované, zejména pomocné síly laboratorní odborných zubních lékařů, dentistů, zkoušených zubních techniků a zubních techniků, nesmějí užívati označení shora uvedených.

§ 6.

Oprávnění k odbornému výkonu zubního lékařství a k užívání titulu zubního lékaře, nabytá do dne účinnosti zákona, kterým původní zákon byl novelisován, zůstávají nedotčena; jsou však podrobena ostatním předpisům o odborné praxi zubního lékaře. Tito lékaři jsou oprávněni užívati titulu odborného zubního lékaře.

§ 7.

Přestupky tohoto zákona, pokud nejsou trestny podle ustanovení živnostenského řádu (živnostenského zákona) a pokud nepodléhají trestu přísnějšímu, trestají úřady, které obstarávají zdravotní službu v I. stolici pokutou od 100 Kč do 1000 Kč neb vězením (na území kdysi uherském uzamčením) v trvání od 10 dnů do 3 měsíců. Při opakování může býti vysloven hned trest vězení neb ztráta koncese (oprávnění).

§ 8.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Všechna dosavadní ustanovení, vydaná dřívějšími vládami v součástech nynějšího státu československého, jimiž byla upravena živnost zubní techniky, se zrušují, pokud jejich platnost se dočasně nezachovává tímto zákonem.

§ 9.

(1) Pomocné síly laboratorní náležejí k zdravotnickému pomocnému personálu a nevztahují se na ně předpisy živnostenského řádu (živnostenského zákona).

(2) Pomocnými silami laboratorními jsou dosavadní pomocné síly lékařů, vykonávajících zubní lékařství, a stávají se jimi všichni zubotechničtí pomocníci, na které se nevztahuje ustanovení § 2, odst. 2, jakož i osoby, které jsou prokázane již v učení zubní technice, jakmile se vyučí.

(3) Kromě osob uvedených v odstavci 2 mohou se státi pomocnými silami laboratorními jen osoby, které s úspěchem vykonají zvláštní odborný a praktický výcvik; podrobné předpisy o tom vydají se vládním nařízením.

(4) Vládním nařízením mohou býti stanoveny zvláštní podmínky, za kterých v pozoruhodných případech bylo by lze udělit oprávnění k samostatnému vykonávání zubní techniky osobám vstoupivším do učení živnosti zubotechnické po 6. květnu 1920.

§ 10.

Pracovní a platové podmínky pomocných sil laboratorních upraví zvláštní hromadná smlouva pracovní po zákonu závazná pro všechny členy sdružení účastných při sjednání této smlouvy.

§ 11.

Tento zákon provede ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy, ministr průmyslu, obchodu a živností, ministr školství a národní osvěty a ministr sociální péče.

173.

**Zákon ze dne 2. července 1934,
kterým se mění a doplňují předpisy o soud-
nictví úrazového pojištění dělnického.**

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Nálezu rozhodčího soudu zřízeného podle zákona ze dne 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z r. 1888, o úrazovém pojištění dělníků, ve

znění zákona ze dne 10. dubna 1919, č. 207 Sb. z. a n., kterým se mění zákony o úrazovém pojištění dělníků, jakož i rozsudku rozhodčího soudu zřízeného podle zák. čl. XIX/1907 ve znění vládního nařízení ze dne 14. července 1922, č. 199 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují ustanovení o úrazovém a nemocenském pojištění dělníků na Slovensku a Podkarpatské Rusi, mohou strany odporovati odvoláním, jestliže řízení před rozhodčím soudem bylo neúplné nebo jinak vadné nebo byl nálezem (rozsudkem) rozhodčího soudu porušen zákon, nebo skutkový stav byl posouzen nesprávně.

(2) Odvolání jest podati dvojmo u rozhodčího soudu, který nálezu (rozsudek) vydal, do 60 dnů ode dne, kdy byl nálezu (rozsudek) doručen, podáním podepsaným advokátem nebo úředníkem nositele úrazového pojištění (zaopatření). Nálezu (rozsudkem) rozhodčího soudu jest stranám vždy doručiti písemně.

(3) O odvolání rozhodne vrchní pojišťovací soud ve zvláštním senátu pro úrazové pojištění (zaopatření) dělnické, složeném podle obdoby ustanovení § 228, odst. 2 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří.

(4) Přisedící vrchního pojišťovacího soudu pro rozhodování o odvoláních podle tohoto zákona a jejich náhradníky, jakož i přisedící a náhradníky rozhodčích soudů jmenuje ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry po slyšení ústředních odborových organizací zaměstnanců a zaměstnavatelů. Podrobné předpisy o jmenování přisedících a náhradníků budou vydány vládním nařízením.

(5) Pokud jde o odvolání, platí o řízení u rozhodčího soudu a u vrchního pojišťovacího soudu obdobně předpisy §§ 226, 230 až 233 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. O nákladech zřízení a činnosti zvláštního senátu pro úrazové pojištění (zaopatření) dělnické u vrchního pojišťovacího soudu platí obdobně § 234, odst. 2, o poplatcích § 254 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n.

(6) Odvolání nositele pojištění (zaopatření) nemá odkladacího účinku.

§ 2.

Nálezu (rozsudku) rozhodčího soudu i rozsudku vrchního pojišťovacího soudu (§ 1,